

ת"פ 1232/13 - מדינת ישראל נגד ראמז אבו כשכ, תאיר קואריק (עציר) - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1232-13 מדינת ישראל נ' אבו כשכ(עציר) ואח' 09 ינואר 2014
בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ראמז אבו כשכ (עציר)
2. תאיר קואריק (עציר) - עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר-דין בעניינו של נאשם 1

1. הנאשם 1 (להלן גם: הנאשם) הורשע לפי הודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל. זאת בגין כך שביום 17.11.2013 נמצא שוהה (ביחד עם נאשם מס' 2) בסמוך למטה הארצי בירושלים ללא היתר שהייה כדין.

2. ב"כ המאשימה עמד בדיון הקודם על עברו הפלילי של הנאשם, על קיומו של מאסר מותנה בר-הפעלה ועל האבחנה בין הנאשם שלפני לבין הנאשם 2. לטענת ב"כ המאשימה, יש להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל שלא יפחת מ- 8 חודשים (לרבות הפעלה של המאסר על-תנאי בן 3 חודשים); מאסר על-תנאי; וכן הפעלה של התחייבות כספית בסך 1,500 ₪ שהוטלה על הנאשם בהליך קודם. יוער כי בדיון היום הציג לפני ב"כ המאשימה אסמכתא לכך שהנאשם אמנם חתם על ההתחייבות הכספית הנדונה.

מנגד, ב"כ הנאשם טען כי יש להתחשב בכך שמרשו טען כבר בחקירת המשטרה כי נכנס לישראל ללא היתר על-מנת לחפש את אחיו שנעלם. בנסיבות אלה, טען הסנגור כי אין למצות את הדין עם מרשו, הן במישור העונש שייגזר עליו, והן במישור הפעלת עונש המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

3. שקלתי את טענות הצדדים. **בכל הנוגע למתחם העונש ההולם** - בית-המשפט המחוזי בירושלים כבר קבע בעפ"ג 44287-02-13 כי מתחם הענישה ההולמת בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, כאשר היא מבוצעת כעבירה בודדת ללא עבירות נלוות נוספות, וכאשר הכניסה היא למטרות פרנסה בלבד, נע בין 10 ימי מאסר בפועל ועד שישה חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן, טענת הסנגור היא כי מרשו נכנס לישראל שלא למטרות פרנסה, אלא במטרה לאתר את אחיו שנעלם. בתמיכה לכך, הגיש הסנגור לעיוני את הודעת מרשו במשטרה, וכן מסמך על הגשת תלונה במשטרת ישראל

עמוד 1

במאי 2013 (אם כי במסמך הכתוב בשפה העברית, לא צוינה הסיבה להגשת התלונה). אומר מיד כי הנאשם טען בהודעתו המשטרית מיום 17.11.2013 כי נכנס לישראל שלא כדין על-מנת לחפש את אחיו שנעלם. עם זאת, הנאשם אישר בחקירתו במשטרה כי אין לו מספר טלפון של אחיו, והוא לא ידע לומר היכן אחיו נמצא בישראל. זאת ועוד; הן מהודעתו המשטרית של הנאשם והן מהאישור על הגשת התלונה במשטרה עולה לכאורה כי האח נעלם לשיטת הנאשם עצמו, במאי 2013. לעומת זאת, הנאשם נכנס לישראל שלא כדין בנובמבר 2013, קרי- כשישה חודשים תמימים לאחר היעלמות הנטענת של האח. כאשר הנאשם נשאל על כך בחקירת המשטרה, הוא לא הציג הסבר משכנע לפער הזמנים האמור. בהתחשב בכל אלה, הטענה בדבר חיפוש האח מעורר קושי. מכל מקום, אני רואה להדגיש כי במסגרת הדיון לפניי, אין טענה כי הנאשם נכנס למטרה בלתי כשרה כשלעצמה. עיון בגיליון ההרשעות הקודמות אף הוא אינו מספק אינדקציה אחרת. לפיכך, אני סבורה כי מתחם הענישה ההולמת הנע בין 10 ימים ל- 6 חודשים, רלוונטי גם לנסיבות המקרה שלפניי.

4. **אשר לגזירת העונש המתאים בתוך המתחם** - לטובת הנאשם שקלתי את הודאתו ונטילת האחריות; וכן את גילו הצעיר יחסית (בשנות העשרים לחייו). אוסיף ואומר כי עיון בגיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם מעלה כי בכל הפעמים בהם הורשע בעבר בעבירה של שב"ח, היה מדובר בעבירה בודדת ללא עבירות נלוות נוספות.

לצד כל אלה, לא ניתן להתעלם מכך שאין מדובר בפעם הראשונה, אף לא בפעם השנייה, בה הנאשם נכנס לישראל ושווה בה שלא כדין. לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות בגין עבירה של שב"ח (וכן הרשעה נוספת אחת בגין עבירה של הפרת הכרזה על שטח סגור). הנאשם ריצה בכל פעם עונשי מאסר בפועל (בפעם האחרונה בה הורשע הנאשם בעבירה של שב"ח, נגזרו עליו 45 ימי מאסר בפועל וכן הפעלה במצטבר של עונש מאסר מותנה בן 3 חודשים - סה"כ 4 וחצי חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר). גם בפעם הנוכחית היה תלוי ועומד כנגד הנאשם מאסר על-תנאי של 3 חודשים. כל אלה לא הרתיעו את הנאשם מלשוב על מעשיו. נראה, אפוא, כי יש להעביר לנאשם מסר עונשי ברור על-מנת להבהיר כי הכניסה לישראל חייבת להיעשות כחוק, לאחר קבלת היתר כניסה ושהייה.

למען שלמות התמונה, אוסיף ואומר כי על נאשם 2 שנתפס ביחד עם הנאשם שלפניי, גזרתי מאסר בפועל של חודש ו- 21 ימים בהתאם להסדר טיעון סגור לעונש שהצדדים עתרו כי אכבדו. עונש זה כלל הפעלה בחופף באופן מלא של עונש מאסר מותנה בן חודש ימים שהיה תלוי ועומד כנגד הנאשם 2. עוד יוער כי לנאשם 2 היתה הרשעה קודמת אחת בלבד בעבירה של שב"ח. מכאן שעניינו של נאשם 1 חמור יותר ביחס לנאשם 2 - הן מבחינת מספר ההרשעות הקודמות הנזקפות לחובתו; והן מבחינת משך המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו. כל אלה ראוי שיקבלו ביטוי במסגרת העונש שייגזר. אשר להתחייבות הכספית התלויה ועומדת כנגד הנאשם - יש להפעילה במקרה דנן לפי תנאיה וזאת בהתאם להסדר הקבוע בסעיף 76 לחוק העונשין.

5. לאחר שאיזנתי בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל, אני רואה לגזור על הנאשם 1 כדלקמן:

א. 50 ימי מאסר בפועל החל מיום מעצרו בתיק זה.

ב. עונש המאסר על-תנאי בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (תל-אביב) 9492-10-12 יופעל במצטבר באופן מלא לעונש המאסר בפועל שהוטל על הנאשם בפיסקה א' לעיל. **סה"כ ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל של שלושה חודשים ועוד 50 ימים, החל מיום מעצרו.**

עמוד 2

ג. עונש מאסר על-תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שלא יעבור עבירה שבה הורשע.

ד. ההתחייבות הכספית שהוטלה על הנאשם בת"פ (תל-אביב) 9492-10-12 בסך 1,500 ₪ ואשר הוא חתם עליה, תופעל. הנאשם ישלם את הסך של 1,500 ₪ או ייאסר למשך 15 ימים. הסכום ישולם ב- 15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 10 לחודש שלאחר השחרור ממאסר, ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מידי.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ד, 09 ינואר 2014, במעמד הצדדים.